

Marija Ahačič Pollak pred Tržiškimi muzejem na predstavitvi knjige / Foto: Tina Dokl

Tečejo, tečejo nitke

Besedilo: Suzana P. Kovačič

Kategorija: GG Plus / torek, 14. julij 2015 / 09:41

Knjiga Marije Ahačič Pollak *Tečejo, tečejo nitke* je izjemna pripoved o njenem življenju, razpetem med Slovenijo in Kanado. Je tudi neke vrste nadaljevanje njene prejšnje knjige *Nitke življenja, Martinčkovi iz Tržiča*.

»Živim v slovenščini. Ko se v Kanadi pogovarjam z ljudmi, se pogovarjam v slovenščini. Ko sva z možem gradila hišo, so bili gradbinci Slovenci. Dom si človek lahko ustvari kjerkoli, medtem ko sta domovina in rojstni kraj samo ena. Tega ne moreš zamenjati,« je svojo čustveno navezanost na njeno preljubo Slovenijo, eno in edino, ob predstavitvi nove knjige *Tečejo, tečejo nitke* poudarila avtorica Marija Ahačič Pollak. Javni predstavitvi knjige sta bili v čudovitih spomladanskih dneh vsaj dve: prva v legendarnem studiu 14 na Radiu Slovenija – Marija je pred šestdesetimi leti prvič stopila v to radijsko sobano in se na povabilo Bojana Adamiča udeležila glasbene avdicije; druga predstavitve je bila v Pollakovi kajži Tržiškega muzeja v Tržiču, v njenem rodnem mestu, kjer se je začela njena pevška kariera.

»Za naslov te knjige sem uporabila misel iz naslova svoje pesmi *Tečejo, tečejo nitke*. Želela sem predstaviti svojo življenjsko zgodbo, ki jo je kakor niti prepletalo življenje v tkanino v različnih časih, različnih okoljih, z različnimi ljudmi in me oplemenitilo s številnimi veselimi in včasih grenkimi spoznanji,« je zapisala v uvodu. »Menim, da je knjiga tudi poučna za našo mladino, ki si predstavlja, da bodo življenjski, predvsem ekonomski uspehi prišli na hitro, čez noč, in pri tem pozablja, da dobre stvari nastajajo postopoma, predvsem pa s poštenim, trdim delom in najrazličnejšimi odrekani,« je v spremni besedi napisal etnolog. prof. dr. Janez Bogataj.

Tam, kjer murke cveto

Avtobiografska pripoved se začne leta 1955, ko je bila Marijina največja želja, da bi pela. Že istega leta je v živo pred občinstvom zapela skladbo *Tam, kjer murke cveto* in kmalu se je pridružila Ansamblu bratov Avsenik in prepevala ob Francu Korenu. Zvezda je bila rojena, pot usode pa jo je leta 1960 z možem Petrom ponesla v Kanado. »V glavnem pa v knjigi bralcem želim predstaviti razliko med Kanado in Slovenijo, stvari, ki so pri vas same po sebi umevne, v Kanadi pa niso, na primer topel obrok za otroka v šoli. Vsa leta sem v Kanadi hčerkama v majhni torbici zlagala doma pripravljene sendviče, pijačo, kakšno jabolko in sta ravno tako zrasli. V Sloveniji ste kar malce scrkljani, imate veliko stvari, za katere mislite, da jih morate imeti, ampak niso nujne,« je v Pollakovi kajži pripovedovala Marija, ki je zelo ponosna na svoji hčerki – ena je vrhovna sodnica v Torontu, kar tam ni mačji kašel, kot pove Marija, ampak je to izredno cenjen in spoštovan poklic, mlajša hčerka pa je direktorica izobraževalnega centra. Obe hčerki govorita slovensko. Ima dve vnučki, pa njuna babica Marija zdaj preveč 'laufa' naokrog, je razpeta med Kanado in Slovenijo, zato vnučki še bolj malo znata slovensko. »Vnučinja me je med promocijo knjige obiskala v Sloveniji, ker je bila na študentski izmenjavi v Edinburgu. Med obiskom sva se pogovarjali tudi o tem, da v Kanadi stane samo vpisnina za eno študijsko leto 16 tisoč dolarjev. Marsikdo bi v Sloveniji dobro premislil, ali bi študiral do tridesetega leta, če bi moral plačati tak znesek samo za en letnik. Drag je bil študij že, ko sem jaz študirala, ko sta študirali moji hčerki, ampak že tedaj je nekdo, ki je študiral do tridesetega leta, veljal za zgubo. In ravno tako je v Kanadi težko dobiti službo, potruditi se je

treba za to. Ne moreš postati menedžer takoj po končani šoli. Treba se je najprej dokazati, začeti iz nič, se odpovedati veliko stvarim in lahko prideš visoko, če delaš dobro. Ljudje si predstavljajo, da če greš v tujino, da je to mala malica. V tujini moraš izredno trdo delati, da si prislužiš status, da se imaš dobro. Naše slovenske korenine nam to omogočajo. Moraš biti pošten in predvsem zelo podjeten in delaven,« je poudarila in dodala, da ko bo knjigo nekdo prebral, se bo zavedal, da življenje v tujini ni tako zelo enostavno, kot mislijo ljudje: »Kanada je bila, ko smo mi prišli tja v šestdesetih letih prejšnjega stoletja, veliko bolj dovtetna za emigrante, kot je zdaj.«

Njena slovenska duša, za vedno

»Verjetno se Marija niti sama ne bi mogla točno opredeliti, kaj je po poklicu – pevka, kulturna delavka, pianistka, zborovodkinja, skladateljica, novinarka, pesnica, pisateljica. Namesto nje so se nekako odločili drugi in ji za delo 'kot nekakšni ambasadorki kulture' podelili kar nekaj pomembnih odlikovanj in priznanj.« je knjigi na pot zapisala tudi dr. Rozina Švent. Marija še vedno dela na radiu Glas kanadskih Slovencev, ki ga je ustanovila leta 1991 in je bila in je zdaj ponovno glavna urednica. Delo je prostovoljno. Prihodnje leto bo petindvajset let, kar je ustanovila vokalno skupino Plamen v Torontu. »O tem bi lahko kar naprej pisala in govorila. Kako uspešen je ta zbor, vam bom kar ponazorila. Predstavljajte si, da v Sloveniji živi petsto arabskih družin, njihovi otroci pa ne znajo arabsko in jih potem naučite arabsko peti. Daste jim arabsko dušo.« Marija Ahačič Pollak je Plamenkam vdahnila slovensko dušo. Takšna je tudi njena knjiga.